

de to nævnte ILO-konventioner nr. 87 og 98. ILOs styrelsesråd opfordres til så hurtigt som muligt at tage skridt til at inkorporere de grundlæggende principper fra de to ILO-konventioner i organisationens konstitution. Dette skulle give større muligheder for at overvåge princippernes overholdelse i lande, der ikke har ratificeret konventionerne. Styrelsesrådet opfordres videre til at sørge for større kendskab til ILO-principper og standarder vedr. fagforeningsrettigheder, særlig i forbindelse med afholdelse af regionale konferencer, seminarer, uddannelsesprogrammer for arbejdere og virksomhedsledelse etc., ligesom styrelsesrådet opfordres til at instruere generaldirektøren til at offentliggøre og distribuere i en mere koncis form de afgørelser, der træffes af komiteen vedr. foreningsfrihed.

Styrelsesrådet opfordres fremdeles til at anmode generaldirektøren om at lade foretage yderligere omfattende studier og forberede rapporter vedr. lovgivning og praksis i spørgsmål om foreningsfrihed og „trade union rights“ og beslægtede borgerlige rettigheder inden for ILOs kompetence med henblik på at overveje yderligere foranstaltninger for at sikre fuld og almindelig anerkendelse af „trade union rights“ i bredeste forstand. Der opregnes i forbindelse hermed en række spørgsmål, som kræver særlig opmærksomhed, f. ex. „trade unions“ ret til at udøve deres aktiviteter i virksomhederne og på andre arbejdspladser, retten til at forhandle om løn- og arbejdsforhold, retten til medbestemmelse i virksomhederne og til indflydelse på samfundsøkonomien, retten til strejke, retten til fuld deltagelse i national og international organisationsvirksomhed, retten til beskyttelse af deres formuer og retten til adgang til massekommunikationsmidlerne.

Resolutionsudkastet munder ud i en opfordring til styrelsesrådet om — på basis af de foretagne undersøgelser — at sætte på dagsordenen for en kommende arbejdskonference et eller flere spørgsmål, som kan blive genstand for nye instrumenter, med det formål at udbygge „trade union rights“ under hensyntagen til de borgerlige rettigheder, som er nødvendige for udøvelsen heraf.

Resolutionsudkastet blev med stor majoritet vedtaget både i komiteen og af konferencen.

8. Beskyttelse af arbejderrepræsentanterne i en virksomhed og lettelse i adgangen til gennemførelse af deres opgaver.

(1. behandling).

Dette emne, som i de senere år har været genstand for stigende opmærksomhed, er for så vidt indirekte omfattet af gældende ILO-konventioner om foreningsfrihed og beskyttelse af retten til at organisere sig og af standarder vedrørende opsigelser. Imidlertid følte der fra mange sider behov for at tage spørgsmålet op til særskilt behandling.

Drøftelserne i den konferencekomité, der blev nedsat, fandt sted på grundlag af 2 rapporter, udarbejdet af arbejdsbureauet. Under generaldebatten blev bl. a. understreget vigtigheden af at sikre arbejderrepræsentanterne beskyttelse og lette dem udførelsen af deres hverv med det formål at bidrage til gode forhold mellem arbejdsmarkedets parter og i øvrigt til styrkelse af arbejderorganisationerne i udviklingslandene. Man var klar over, at internationale standarder på dette område på grund af de store forskelle mellem landene og mellem de forskellige industrigrene og virksomheder måtte være fleksible, hvis sådanne standarder skulle vinde almindelig tilslutning.

Der var i komiteen flertal for at vedtage konklusioner med henblik på vedtagelse af en henstilling om emnet på næste års konference. Arbejdsgivergruppen stemte imod, idet den fandt nogle af de foreslåede bestemmelser uacceptable.

Afgrænsningen af den personkreds, der skulle være omfattet af henstillingen, medførte nogen diskussion, idet komiteens fagforeningsgruppe ønskede denne kreds indskrænket til at omfatte egentlige fagforeningsrepræsentanter og repræsentanter, som er valgt af en virksomheds arbejdere i overensstemmelse med aftaler med en eller flere fagforeninger, som repræsenterer arbejderne i virksomheden. Arbejdsgivergruppen og flere regeringsrepræsentanter gik imod den begrænsning, og konklusionerne omfatter herefter både egentlige fagforeningsrepræsentanter og repræsentanter, som er valgt af arbejderne på en virksomhed, og som ikke repræsenterer en fagforening eller dens medlemmer. I tilfælde, hvor begge kategorier findes i en virksomhed, foreslås det i konklusionerne, at der træffes